

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	21.1.2020. 9:40:30	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/19-01/142	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-7		0

U IME REPUBLIKE H

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Ani jurišić, te Matei Feracina, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja [] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP-Hrvatska pošta d.d., Jurišićeva 13. Zagreb, zastupane po opunomoćenici (zaposlenici) [] nakon usmene i javne rasprave, zaključene 18. prosinca 2019., objavom odluke, dana 31. prosinca 2019. godine,

presudio je

Poništava se odluka tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/53, Urbroj: 376-04-19-4 od 15. srpnja 2019. i predmet se vraća na ponovni postupak.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/53, Urbroj: 376-04-19-4 od 15. srpnja 2019. u točki 1. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora [] ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d., Zagreb, Jurišićeva 13, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj: [] dok je pod točkom 2. u ostalom dijelu zahtjev za rješavanjem spora korisnika poštanskih usluga odbačen kao nedopušten.

Tužitelj je podnio tužbu protiv osporene odluke tuženika od 15. srpnja 2019. zbog povrede pravila upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj navodi da je zahtjev za rješavanje spora podnio zbog obavljanja necjelovite usluge od strane Hrvatske pošte (u nastavku: HP) glede preporučene pošiljke prijemnog broja: [] odnosno sudskog pismena za koje je predviđena obvezna druga dostava, a za koje je HP preko svog službenog dokumenta, Obavijesti o prispjeću pošiljke od 11. rujna 2018. napisala da se radi o običnoj preporučenoj pošiljci koja se nakon isteka roka od pet radnih dana za preuzimanje pošiljke vraća pošiljatelju. Tužitelj nije prihvatio objašnjenje i isprike HP-a iz njezinog odgovora br. HP-05/12/2/1-26246/18 od 10. siječnja 2019. kako se radilo o „nenamjernom previdu“ prilikom ispisivanja Obavijesti o prispjeću predmetne pošiljke, budući da su se isti „nenamjerni predvidi“ ponavljali u do tada zabilježenih 108 slučajeva, od kojih je HP priznala vlastitu

odgovornost u dotad 19 okončana postupka, a koje je tužitelj dostavio Povjerenstvu za pritužbe potrošača HP-a (u nastavku: Povjerenstvo) u svojoj žalbi od 6. veljače 2019.

Da bi zataškao takvo nezakonito postupanje HP-a i Povjerenstva tuženik se u pobijanoj odluci nigdje nije očitovao o 19 okončana postupka u kojima je HP ispisivala svoje isprike o tzv. „nenamjernim previdima“, dok je za obavljanje necjelovite poštanske usluge u ovoj pravnoj stvari utvrdio da je nije ni bilo, odnosno da je HP obavila cjelovitu poštansku uslugu, unatoč dokazano pogrešnom ispisivanju Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke. Iz tog razloga tuženik nepotpuno navodi čl. 2. st. 1. toč. 21. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU) prema kojem je poštanska usluga ona usluga koja se odnosi na prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje, pa budući da su svi navedeni elementi obavljani-sudsko pismeno je ipak dostavljeno tužitelju - u ovoj pravnoj stvari se (navodno) radi o cjelovito obavljenoj poštanskoj usluzi. Tužitelj se poziva na odredbu čl. 2. st. 1. toč. 21. ZPU-a, koja definira pojam poštanske usluge kao one usluge koja uključuje svako postupanje s poštanskim pošiljkama od strane HP-a, a naročito prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanskih pošiljaka. Zaključuje da ta četiri navedena elementa (prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje) nisu jedina četiri elementa koji definiraju obavljanje poštanskih usluga, nego četiri možda najvažnija elementa i da je ispisivanje Obavijesti o prispijeću pošiljke (što je službeni dokument HP-a), također sastavni dio obavljanja poštanske usluge, pa se u ovoj pravnoj stvari nesporno radi o obavljanju necjelovite poštanske usluge. Jednako tako nezakonita je tvrdnja tuženika kako je u ovoj pravnoj stvari HP postupila sukladno čl. 85. ZUP-a i čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge, jer je HP morala na Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke navesti podatke o obveznoj drugoj dostavi, što HP nije učinila, dok se čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge uopće ne odnosi za preporučene pošiljke za koje je obavezna druga dostava. Osim toga, obavljanje osobne dostave poštanske pošiljke, kojeg propisuje čl. 85. st. 5. ZUP-a (na koji se tuženik pozivao) nije ista pravna stvar kao obavljanje cjelovite poštanske usluge, pa njihovo prisilno povezivanje i poistovjećivanje tuženik koristi da bi lažno prikazao činjenično stanje. U odnosu na tvrdnju tuženika prema kojima nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a u postupku donošenja svoje Odluke o rješenju spora, što je navodno sukladno čl. 55. ZPU-a, tužitelj navodi da je ista nezakonita, pogotovo imajući na umu da je tuženik u jednoj svojoj odluci od 22. svibnja 2019. godine ustvrdio da ipak može obaviti inspekcijski nadzor nad HP-om.

Tuženik namjerno zataškava nezakonita postupanja HP-a i Povjerenstva ignorirajući dosad utvrđena i priznata čak 19 okončanih postupaka u kojima je HP priznala vlastite greške, pripisujući ih nenamjernim previdima.

Iz navedenog razloga tužitelj predlaže poništenje odluke tuženika i da sud utvrdi kako se u ovom predmetnom postupku, temeljem 38 ostalih postupaka okončanih istim priznanjima HP-a o tzv. „nenamjernim previdima“ prilikom ispisivanja pogrešnih Obavijesti o prispijeću pošiljki radi o namjernom nezakonitom i necjelovitom obavljanju poštanske usluge od strane HP-a, sve sukladno čl. 22. st. 3. ZUS-a, uz održavanje ročišta.

Tuženik je u dostavljenom odgovoru na tužbu naveo da je neosnovana tužba kojom tužitelj traži poništenje osporene odluke i da sud utvrdi kako se radi o namjernom, nezakonitom i necjelovitom obavljanju poštanske usluge od strane HP-a. U konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik je utvrdio kako je HP u odnosu na rješavanje prigovora/pritužbe postupila sukladno odredbi čl. 54. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU-a), odredbi čl. 85. ZUP-a i čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP-a, koji sadrži opće odredbe uručenja poštanskih pošiljaka. U upravnom postupku koji se vodio pred tuženikom nesporno je utvrđeno kako je HP prvi pokušaj dostave izvršila 11. rujna 2018. Obzirom da tužitelj nije zatečen na adresi istom je ostavljena Obavijest o prispijeću pošiljke, vremenu i mjestu u kojem se ista može preuzeti, da je tijekom postupka uručenja predmetne pošiljke učinjena

pogreška koja se ogleda u krivom ispisivanju obavijesti o prispjeću pošiljke, međutim unatoč utvrđenom propustu HP-a ugovorena poštanska usluga uručenja pošiljke izvršena je u cijelosti, obzirom da je predmetna pošiljka uručena tužitelju 17. rujna 2018., sukladno informacijama zaprimljene obavijesti, u prostorijama poštanskog ureda Split. Nadalje, tuženik ističe kako je sasvim pogrešno shvaćanje tužitelja prema kojem se poštanska usluga sastoji od drugih elemenata izuzev navedena četiri, u prilog tome, osim odredbe čl. 2. st. 1. toč. 21. ZPU-a govori i odredba članka 15. ZPU-a kojom je regulirana univerzalna usluga i kojom je jasno definirano koje poštanske usluge ista obuhvaća. Pojašnjava da je tom odredbom propisano kako ista obuhvaća isključivo prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, a isto je prema dokumentaciji koja prileži spisu, u konkretnom slučaju bilo i izvršeno od strane HP-a. U prilog navedenom zaključku da ispisivanje obavijesti ne predstavlja zaseban element poštanske usluge, također govori i odredba članka 37. ZPU-a kojom je regulirano uručenje i prema kojoj jasno proizlazi zaključak da je ispisivanje obavijesti o prispjeću samo jedan od načina uručenja poštanske pošiljke, koji se obavlja samo u slučaju da uručenje nije moguće sukladno odredbama čl. 37. st. 1. do 4. ZPU-a i da eventualni propusti u ispisivanju obavijesti o prispjeću pošiljke predstavljaju određene tehnološke propuste za koje, prema odredbama ZPU-a, nije predviđena odgovornost davatelja poštanske usluge. Tužitelj da u tužbi također ističe, kako je pogrešna tvrdnja tuženika prema kojoj isti nije nadležan za provođenje nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, dok je odredbom čl. 56. st.2. toč.3. ZPU-a utvrđena odgovornost HP-a u slučaju obavljanja necjelovite poštanske usluge zbog čega tuženikove tvrdnje smatra nezakonitim i manipulativnim, pogotovo zbog činjenice kako je tuženik u svojoj ranijoj odluci utvrdio da ipak može obaviti inspekcijski nadzor nad HP-om. U odnosu na gornje navode tužitelja, tuženik ističe kako tužitelj u svojoj tužbi pogrešno spaja dva različita postupka u jedan pa tako smatra da je njegov zahtjev, koji se odnosi na poništavanje odluka HP-a i Povjerenstva te na utvrđivanje kako se u predmetnom slučaju radilo o namjerno nezakonitom i necjelovitom postupanju HP-a, a ne o nenamjernom previdu, dopušten obzirom na odredbe čl. 59. ZPU-a. Tuženik ističe kako su odredbom čl. 54. ZPU-a jasno propisani razlozi za pokretanje postupka rješavanjem spora koji se pred tuženikom vodi sukladno odredbama čl. 55. ZPU-a vezano za konkretnu poštansku uslugu, za koju je korisnik prethodno proveo postupak rješavanja prigovora i pritužbe pri davatelju poštanskih usluga. Ističe kako se u okviru postupka rješavanja spora, ne može provesti i postupak inspekcijskog nadzora, već se radi o dva posebna postupka, pri čemu postupak inspekcijskog nadzora provodi poštanski inspektor i u slučaju da utvrdi povredu ZPU-a donosi rješenje. Tuženik navodi kako bi predmetni zahtjev tužitelja koji se odnosi na određene nepravilnosti vezano za primjenu aplikacije digitalni poštar, a uslijed kojih dolazi do pogrešnog ispisivanja obavijesti i prispjeću pošiljke eventualno mogao biti razlog za pokretanje postupka inspekcijskog nadzora zbog čega je s istim upoznao poštanskog inspektora, a na kojem je odluka o postupanju u konkretnom slučaju. Predlaže da sud temeljem čl. 57. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17- dalje: ZUS-a) odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Rješenjem ovoga suda poslovni broj UsI-376/19-4 od 6. studenog 2019. HP-Hrvatska pošta d.d., Jurišićeva 13. Zagreb, pozvana je da kao zainteresirana osoba sudjeluje u ovom upravnom sporu sukladno odredbi članka 19. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 – dalje: ZUS).

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u odnosu na neobavljenu uslugu uručenja preporučene pošiljke prijamni broj [] ističe kako se u konkretnom slučaju radilo o preporučenoj pošiljci koja da je na uručenje zaprimljena dana 7. rujna 2018. godine, te za koju je predviđena druga dostava u slučaju da pošiljka ostane neuručena kod prvog pokušaja dostave. Kako tužitelj prilikom prvog pokušaja uručenja dana 11. rujna 2018.g nije zatečen, to je poštar putem elektroničkog komunikatora ispisao Obavijest o prispjeću

pošiljke, a u kojoj obavijesti nije sadržan podatak o danu kada će se obaviti druga dostava, nego su bili ispisani podaci da će se pošiljka nakon isteka roka za preuzimanje vratiti pošiljatelju. Do tog nenamjernog previda da je došlo iz razloga što je kod zaduženja pošiljke u novoj aplikaciji "Digitalni poštar", pošiljka zadužena kao preporučena pošiljka, a ne kao pismeno koje se mora dostaviti sukladno čl. 85. Zakona o općem upravnom postupku. Zainteresirana osoba ističe kako je unatoč navedenom previdu, predmetna pošiljka uručena tužitelju dana 17. rujna 2019. godine, što znači da propust u ispisanom sadržaju Obavijesti može predstavljati samo tehnološki propust za koji nije predviđena odgovornost davatelja poštanske usluge. navodi kako je odredbom čl. 15. ZPU-a definirana poštanska usluga koja obuhvaća prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanske pošiljke, obzirom da je tužitelju pismeno uručeno, to su u cijelosti neosnovani navodi tužitelja o tome da zainteresirana osoba nije obavila poštansku uslugu u cijelosti.

Zainteresirana osoba posebno ističe kako je nedopušten zahtjev tužitelja da se u postupku bilo pred ovim sudom ili pred tuženikom, postupanje zainteresirane osobe utvrdi kao nezakonito i necjelovito, obzirom na jasne odredbe čl. 54 Zakona o poštanskim uslugama. Posebno ističe kako je u odnosu na uručenje pošiljke [] proveden postupak u povodu prigovora i pritužbe tužitelja, a u kojem postupku je utvrđen previd koji međutim nije bio od utjecaja na izvršenje usluge uručivanja, budući da je tužitelju pošiljka uručena dana 17. rujna 2019. godine. Neosnovani su, ističe dalje zainteresirana osoba i navodi tužitelja o tome da je tuženik odluku u odnosu na uručenje predmetne pošiljke donio prije nego li je izvršio inspekcijski nadzor sukladno odredbi čl. 59. ZPU-a. Postupak inspekcijskog nadzora je postupak koji provodi tuženik, a u kojem se postupku ispituje da li pružatelj poštanske usluge istu obavlja sukladno Zakonu o poštanskim uslugama i aktima Svjetske poštanske unije i drugih međunarodnih poslova. Dužnosti i ovlaštenja tuženika u postupku inspekcijskog nadzora propisani su odredbom čl. 60. Zakona o poštanskim uslugama, te je istom predviđen nadzor pružanja poštanskih usluga, a eventualno donesene odluke u tako provedenom postupku nisu od utjecaja na prethodno pokrenute pojedinačne postupke koji se vode po prigovorima korisnika. Predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

Sud je 18. prosinca 2019. održao javnu raspravu, te je strankama, u skladu s odredbom članka 6. ZUS-a dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet upravnog spora, na koju raspravu je pristupio tužitelj kao i zainteresirana osoba, dok na istu nije pristupio uredno pozvani tuženik, stoga je Sud sukladno ovlaštenju iz članka 39. stavak 2. ZUS-a raspravu održao u odsutnosti uredno pozvanog tuženika.

Tužitelj je ustrajao u navodima iz tužbe te je naveo da je uvidom u spis ovog upravnog spora utvrdio da pismena koja su mu od strane suda dostavljena nisu zaprimljena datuma navedenih u dostavnici, nego je riječ o datumima ispisivanja obavijesti o prispijeću pošiljke, a ne o datumima kada je on uistinu zaprimio podnesak. U spis predmeta predao je pisani podnesak u kojem u bitnome ističe de se u svim predmetima radi o tehnološkom propustu zainteresirane osobe, a ne o nenamjernom previdu nekog njenog djelatnika. U odgovoru na tužbu tuženik je dio zahtjeva tužitelja proglasio nedopuštenim jer želi zataškati takva nezakonita postupanja zainteresirane osobe budući da je naveo da je on obavijestio poštanskog inspektora na kome je odluka o "eventualnom provođenju inspekcijskog nadzora". Sukladno čl. 59. ZPU-a poštanski inspektor je djelatnik tuženika. Osim toga, tuženik poistovjećuje uslugu uručivanja pošiljke i uslugu ispisivanja obavijesti o prispijeću pošiljke, a ispisivanje obavijesti o prispijeću pošiljke nije jedan od načina uručivanja pošiljke jer se obavijest ispisuje ako uručenje ne uspije, sve sukladno čl. 37. st.5. ZPU-a, pri čemu ispisana obavijest ne znači da je pošiljka uručena. Kako je ispisivanje obavijesti o prispijeću pošiljke provedeno nezakonito i necjelovito, to posljedično znači da je usluga obavljena nezakonito i necjelovito. Tužitelj je svoj prigovor

protiv davatelja poštanske usluge, zainteresiranoj osobi podnio zbog obavljanja necjelovite poštanske usluge sukladno odredbi čl. 54. st.1. ZPU-a.

Članak 54. ZPU-a se, osim toga, ne odnosi na univerzalnu uslugu, osim stavka 6. koji spominje Opće uvjete za obavljanje univerzalne usluge, ali samo u smislu da davatelj poštanske usluge mora objaviti postupak podnošenja i rješavanja prigovora kao sastavi dio Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge. Zainteresirana osoba pogrešno smatra da je uručenjem pošiljke automatski obavljena poštanska usluga u cijelosti jer je poštanska usluga ona usluga koja uključuje svako postupanje sa poštanskim pošiljkama, sukladno čl. 2.st.1. toč. 21. ZPU-a, što znači da je i ispisivanje obavijesti o prispjeću pošiljke sastavni dio poštanske usluge.

Sud je izveo dokaze uvidom u svu dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporeno rješenje, te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog spora. Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavak 3. ZUS-a, ovaj Sud utvrdio je da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Odredbom članka 54. stavka 1. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU-a), propisano je da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prienos i uručenje pošiljke, u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti te u slučaju oštećenja, odnosno umanjena sadržaja pošiljke, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Prema odredbi članka 55. stavku 1. ZPU-a, u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Prema pak članku 38. ZPU-a, ako poseban zakon uređuje uručivanje određenih poštanskih pošiljaka na drukčiji način od načina i uvjeta utvrđenih ovim Zakonom, davatelj poštanskih usluga mora uručiti poštansku pošiljku na način i uz uvjete uređene posebnim zakonom.

Prema članku 42. stavak 1. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP (dalje: Opći uvjeti), pod uručenjem poštanskih pošiljaka, podrazumijeva se dostava i isporuka poštanskih pošiljaka s tim da „dostava“ podrazumijeva uručenje pošiljaka na adresu primatelja, u kućni kovčežić ili poslovne prostorije korisnika, a „isporuka“ podrazumijeva uručenje pošiljaka u poštanskom uredu/sortirnici ili poštanski pretinac.

Iz podataka spisa proizlazi da je tužitelj, poštujući proceduru propisanu člankom 54. i 55. stavak 1. ZPU-a izjavio prigovor HP-u zbog necjelovito izvršene usluge, a nakon što mu je prigovor odbijen, podnio je regulatornom tijelu - tuženiku, zahtjev za rješavanje spora.

Tuženik je taj zahtjev odbio s obrazloženjem u bitnom da je HP navela da je prvi pokušaj dostave 11. rujna 2018. Tuženik u obrazloženju odluke u odnosu na točku 1. izreke navodi da obzirom tužitelj nije zatečen na adresi, te je poštar ostavio pogrešno napisanu obavijest o prispjeću pošiljke ispisanu iz aplikacije Digitalni poštar koja je tada bila u početnoj fazi primjene. Navodi i kako je unatoč tome predmetna pošiljka uručena korisniku, ovdje tužitelju, 17. rujna 2018. u poštanskom uredu u Splitu, Hercegovačka 1. Obrazlaže i da je bez obzira na utvrđenu nepravilnost vezanu za ispisivanje obavijesti predmetna pošiljka uručena korisniku sukladno odredbama članka 37. i 38. ZPU-a, odnosno članka 85. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09 - dalje ZUP-a). Smatra i da bi bilo pogrešno kvalificirati postupak i uslugu kao necjelovitu, budući da je razvidno kako

je korisnik preuzeo pošiljku u poštanskom uredu, zaključujući da je ciljana usluga obavljena, a da je pri tome došlo do formalne, nenamjerne omaške prilikom ispisivanja obavijesti. Poziva se i na članak 2. stavak 1. točku 21. ZPU-a, kojom je definiran pojam poštanske usluge, kao usluge koja se odnosi na prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, te da su svi navedeni elementi izvršeni od strane davatelja poštanskih usluga. Iz navedenog razloga odbijen je dio zahtjeva koji se odnosi na necjelovito pruženu uslugu uručnja preporučene pošiljke, uz tvrdnju kako je HP nesporno postupila sukladno članku 85. ZUP-a i članku 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP. Vezano za dio zahtjeva kojim korisnik zahtjeva traži da tuženik utvrdi kako se radi o namjernom i necjelovitom postupanju HP, ističe kako nije nadležan za utvrđivanje namjernog nezakonitog postupanja, niti za poništavanje odluka HP, te je u tom dijelu odbacio zahtjev pozivom na odredbu članka 41. stavak 2. ZUP-a.

Iz dostavljenog očitovanja HP i preslike dokumentacije proizlazi da je tužitelju 11. rujna 2018., u 14,04 h pokušana dostava pošiljke broj: [] kojom prilikom tužitelj nije zatečen na adresi, te je istom ostavljena obavijest o prispjeću pošiljke, vremenu i mjestu u kojem istu može preuzeti u poštanskom uredu Split. Ujedno je obaviješten da se nakon isteka roka od pet radnih dana od dana ostavljene obavijesti pošiljka vraća pošiljatelju.

Imajući u vidu nespornu činjenicu da se u konkretnom slučaju radi o uručnju preporučene pošiljke, prema pravilima o osobnoj dostavi na kućnu adresu tužitelja, a iz podataka spisa proizlazi da tužitelju nije ostavljena obavijest da će biti pokušana druga dostava na kućnoj adresi, sukladno pravilima o osobnoj dostavi propisanim ZUP-om i Općim uvjetima, već obavijest da će se pošiljka vratiti pošiljatelju ukoliko korisnik poštanskih usluga ne pristupi u poštanski ured u ostavljenom roku, pa je tužitelj i postupio sukladno toj obavijesti kako se pošiljka ne bi vratila pošiljatelju, pa je tako tužitelj preuzeo predmetnu preporučenu pošiljku broj: [] u poštanskom uredu.

U konkretnoj situaciji morala je biti vršena osobna dostava na kućnu adresu tužitelja sukladno pravilima iz članka 85. ZUP-a, a tužitelju prethodno nije ostavljena obavijest u poštanskom sandučiću da će biti pokušana druga dostava na istom mjestu dostave, dakle na adresi tužitelja, već obavijest da tužitelj u ostavljenom roku može preuzeti pošiljku u poštanskom uredu. Imajući u vidu i citiranu odredbu članka 42. stavak 1. Općih uvjeta, koja pod pojmom „dostava“ podrazumijeva uručenje pošiljaka na adresu primatelja, pa kako dostava nije izvršena na kućnu adresu tužitelja, nego je tužitelju prethodno ostavljena pogrešna obavijest koja je isključivala mogućnost drugog pokušaja osobne dostave preporučene pošiljke na adresu tužitelja, pa tako i ostavljanja pismena u poštanski sandučić, to je sukladno toj obavijesti predmetna preporučena pošiljka isporučena tužitelju u poštanskom uredu, stoga pogrešno tuženik smatra i zaključuje da je predmetna pošiljka uručena korisniku uz poštivanje pravila osobne dostave prema članku 85. ZUP-a te sukladno članku 42. stavku 1. Općih uvjeta. Naime, tužitelju je izvršena „isporuka“ predmetne pošiljke u smislu članka 42. stavka 1. Općih uvjeta. Kako se citiranim člankom pod uručnjem poštanskih pošiljaka podrazumijeva dostava i isporuka, Sud zaključuje da je propušteno izvršiti uručenje predmetne pošiljke tužitelju na cjelovit način sukladno Općim uvjetima, pri čemu je isključivo aktivnošću tužitelja sukladno pogrešno ostavljenoj obavijesti pismeno tužitelj stvarno i zaprimio u poštanskom uredu, pa utoliko tužitelju nije pružena cjelovita ugovorena usluga uručnja preporučene pošiljke, kako osnovano tužitelj u tužbi i navodi, te je osporenim odlukom tuženika u točki 1. izreke povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

U odnosu na točku 2. izreke odluke kojom je odbačen prijedlog tužitelja, Sud ističe da osnovano tužitelj u tužbi navodi da je ista kontradiktorna. Naime, tuženik u obrazloženju odluke prvo navodi kako nije nadležan za utvrđivanje nezakonitog postupanja HP-a, odnosno za utvrđivanje odgovornosti i nadzor radnika HP-a kao i njihovo profesionalno ponašanje, da bi odmah potom naveo kako je temeljem čl. 59. ZPU-a nadležan za provođenje

inspekcijskog nadzora, ali da isti neće provoditi budući da nisu pronađene nepravilnosti koje bi opravdale pokretanje tog nadzora. Obzirom na navedenu proturječnost zakonitost osporene odluke nije moguće ispitati jer ista nije sukladna odredbi čl. 98. ZUP-a i članka 55.st.8. ZPU-a, kojim je propisano da odluka Agencije mora biti posebno obrazložena. Osim toga, kako je ovaj sud, suprotno utvrđenjima tuženika utvrdio kako tužitelju u konkretnom slučaju zaista nije pružena cjelovita usluga uručjenja preporučene pošiljke, to se ne može prihvatiti navod tuženika kako nema mjesta pokretanju inspekcijskog nadzora iz razloga što nisu utvrđene nikakve nepravilnosti.

Slijedom navedenog, a budući da osporena odluka tuženika nije zakonita, valjalo je, na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, odlučujući u granicama tužbenog zahtjeva sukladno članku 31. stavkom 1. ZUS-a Sud poništiti odluku tuženika, s tim da je predmet bilo potrebno vratiti tuženiku na ponovni postupak.

U ponovnom postupku tuženik je dužan nakon što otkloni ukazane nedostatke, te pravilno i potpuno utvrdi relevantno činjenično stanje, pravilnom primjenom materijalnog prava, ponovno odlučiti o zahtjevu tužitelja, pridržavajući se pritom pravnih shvaćanja i primjedaba ovog suda, u skladu s odredbom članka 81. stavka 2. ZUS-a.

U Splitu, 31. prosinca 2019.

SUTKINJA

Ana Jurišić, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nije dopuštena žalba na temelju odredbe članka 66.a stavka 1. ZUS-a.

DNA:

- tužitelju [] uz zapisnik od 23. prosinca 2019. i zapisnik o objavi,
- tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz zapisnik o raspravi 18. prosinca 2019. i zapisnik od 23. prosinca 2019. i zapisnik o objavi,
- zainteresiranoj osobi uz zapisnik od 23. prosinca 2019. i zapisnik o objavi

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

Matea Feracina

